

Louter verse noten

Meet tomorrow's composers, dat is het thema van de Gaudeamus Muziekweek. Dertien jonge componisten dingen mee naar de ooit zo prestigieuze prijs. Door **Guido Oorschot**

Ruis die door een dwarsfluit jaagt. Sabbelen aan het riet van een basklarinet. Ook al kunnen jonge componisten tegenwoordig onbeperkt op strooptocht, in de praktijk treffen ze elkaar niet zelden op gemeenschappelijk terrein. Die paradox drong zich op tijdens de openingsavond van de Gaudeamus Muziekweek.

Meet tomorrow's composers, luidt in Utrecht tot zondag de mantra. Concerten, workshops en klankinstallaties draaien er om louter verse noten. Dertien componeertalenten onder de 30 dingen bovendien mee naar de Gaudeamus Prijs. Die heeft een fraaie status - Peter Schat won hem in 1957 als eerste - maar is gaandeweg geïnflaateerd. De laatste winnaar die wereldwijd kans maakt op herkenning, was in 1999 Michel van der Aa.

Yoshiaki Onishi, de nummer één van 2011, presenteerde in de Geertekerk het stuk dat hij met het prijsgeld van 4.550 euro mocht componeren. *Tramespace* - Franse uitspraak - begint als een raadseluniversum van ruis en knars. Tonen steken voorzichtig de kop op. Met tikkende strijkstokken erbij ontstaat een puffend machientje. Tegen de tijd dat een fosforescerende klankwolk overtrekt, gevolgd door rappend koper, weten we het zeker. Onishi heeft zijn mooiste klanken geschikt tot een geraffineerde, maar ongerichte studie.

In *Assemblage* flirt de Chileen Roque Rivas met de klasieke vorm van het pianoconcert. Snel deel, langzaam

deel; een scheutje jazz, een flintertje Ravel. Vanachter de computer legt hij à l'improviste een elektronische laag over de pianiste Pauline Post en het ensemble Asko|Schönberg. Virtuosoos gedaan en in gloeiende boven-tonen soms bedwelmend.

Ook van de juryleden voor de Gaudeamus Prijs klinkt werk. De Vlaamse Annelies Van Parys (die in conclaaf moet met Peter Adriaansz en de Rus Dmitri Koerljanski) levert een *companion piece* bij *Oresteia* van de Frans-Griekse klankarchitect Iannis Xenakis. Ze breekt zijn modern-archaische marmer uit 1966 open met vier delen die de Oresteia-mythe in vrouwenperspectief bezien.

Clytaemnestra krijgt stem via liefst drie sopranen van Vocaallab. Dat die geen Oudgrieks zingen maar modern Frans, viel helaas lastig te controleren. Dirigent Clark Rundell kreeg hun lamentaties amper boven het Asko|Schönberg uitgetild.

Beperking, consequent zijn, humor: het zouden de steekwoorden kunnen zijn waarmee de Spanjaard Germán Alonso in het juryrapport terecht komt. *So F**king Easy* heet het stuk waarin hij jazz, rock en klassiek voor de lachspiegel zet. Zijn hilarische procedé: een bruisend klankbad wisselt af met passages waarin de instrumenten zachtjes kreunen, hijgen en smakken.

De Gaudeamus Muziekweek duurt t/m 8/9. muziekweek.nl.

